

det selve den Onde han havde set vende det hvide ud af Øjnene. Men da han var kommen et Stykke henad Vejen og følte sig i Sikkerhed, fik han sit Mæle igen. Han drejede sig om paa Agebrættet og raabte tilbage:

»Hva' bilder du dig ind!... Din Fattiglars!«

Efter Fyraften, da Søren kom ind i Stuen, satte Ane-Mette den spruttende hede Flæskepande paa Bordet. Han drak flere Snapse men rørte næsten ikke Maden. Bagefter blev han siddende med Hovedet nede paa Armene, som om han sov eller var beruset.

»Er det igen galt med Tænderne?« spurgte Ane-Mette forsigtigt.

Han nikkede.

Lidt efter rejste han sig og drev ud.

Det var Maaneskin. Han gik ned mod Kroen; men da han udefra saae, at der sad mange Folk derinde, gik han forbi. Udenfor Byen hørte han en Vogn komme. For ikke at møde nogen slog han ind paa en Markvej og gik paa maa og faa udover Heden.

Maaneskyggen fulgte ham — snart ved hans ene, snart ved hans anden Side eftersom Vejen drejede. Han følte det, som om et hemmelighedsfuldt Væsen havde slaaet Følge med ham. En Mørkets Udsending, der hviskede ham onde Fristerord ind i Øret.